

Dagpengene. Ligeledes mener jeg, at man burde have forlænget Loven af 30. November 1918 til at gælde helst til April 1921, fordi jeg mener, man overfor Arbejderklassen har en Pligt til at hjælpe den over Krigens Eftervirkninger. Selv om Krigen tilsyneladende er sluttet, er Eftervirkningerne dog saa stærke, at Prisniveauet maa siges at være højere end nogen Sinde. Men det har man nu ikke villet. Jeg har i Arbejdsløshedsnævnet sluttet mig til Arbejdsløshedskassernes Repræsentanter, der indtog det Standpunkt, jeg her har nævnt. Arbejdsløshedskasseinspektøren mente dog ikke at kunne tiltræde det og fremsatte derfor et Forslag om forskellige Ændringer. Det kan neppe have været ud fra den Betragtning, at Loven i sig selv trængte til det. Men det var vel for delvis at imødekomme den Kritik, der var rejst, og som gav den nuværende Lov Skylden for, hvad der skete, i Stedet for, at man burde have rettet sine Behøjdelser mod de Tilstande, som har affødt disse Forhold. Det vilde altsaa Arbejdsløshedsinspektøren ikke, og Ministeren har, vel sagtens af de samme Grunde, ment sig forpligtet til at imødekomme det, der i konservative og Venstre-Blade er blevet fremsat som offentlig Mening.

Det Lovforslag, som Ministeren forelagde, gik efter min Mening saa vidt, som jeg mener, man kunde strække sig. Men for Folketinget var det nu ikke vidt nok. Naar jeg siger Folketinget, mener jeg naturligvis ikke Folketingets Flertal, men det Mindretal i Folketinget, hvis Partifæller i Landstinget danner Flertallet her. Det var dem, der mente, at Lovforslaget, som det forelaa fra Ministeren, ikke gik vidt nok, og da de vidste, at deres Partifæller her, Flertallet i Landstinget, meget let kunde standse ethvert Lovforslag, der kom fra Folketingets Flertal, og som ikke passede her, var det dermed givet, at et Lovforslag, som var vedtaget af Flertallet i Folketinget, men som blev ændret her af et andet Flertal, kunde vandre frem og tilbage mellem de to Ting, saa at man kom for sent med den nye Lov og dermed Loven af 30. November 1918 bortfaldt. Jeg tvivler aldeles ikke om, at man med koldt Blod vilde have foretaget dette, for saa havde det jo ikke været de Herrers Skyld, at der ikke kom noget ud af Lovforslaget, saa havde det været deres Skyld, der vilde have haft det bedre, og saa havde man overfor Befolkningen kunnet sige: Ja, Gud bevares, vi har

villet give Loven, men det var de andre, der strittede imod. Den Slags taktiske Forhold maa altid tages i Betragtning, hvor det drejer sig om saa væsentlige Realiteter som her. Det, vi her ser, er jo et Led i en Aktion, der har sit Udspring et andet Sted, i en lille Gade, som ikke ligger langt herfra, et Sted, fra hvilket man har Repræsentanter her, der med Iver — det skal anerkendes — varetager Arbejdsgivernes Interesser, og som har det Formaal for den længst mulige Tid at standse ethvert Røre blandt Arbejderne, uanset hvor slette Leveforholdene end maatte blive.

Fuldstændig i Traad med denne Aktion har det ærede 3die landstingsvalgte Medlem (Tvede) holdt et langt Foredrag for os om Situationen paa Arbejdsmarkedet og de Forhold, som spiller ind der, og som kun i mindre Grad berører Arbejdsløshedskasserne. Jeg erkender naturligvis, at der til en vis Grad er en Forbindelse mellem de Forhold, men saaledes som det ærede Medlem vilde stille Sagen op, kan jeg i hvert Fald ikke følge ham. Det ærede Medlem var inde paa, at Arbejdsløshedskasserne skulde tilstræbe deres Formaal, saaledes som det er udtrykt i § 1 i Loven af 1914, og det er jeg fuldkommen enig med ham i. Loven skulde ikke bruges, sagde han, til at drive Lønnen i Vejret eller nedad, men saa gik han videre og sagde, at den heller ikke skulde bruges til at bevare den Løn, Arbejderen havde haft paa et tidligere Arbejdssted, medmindre det var en urimelig lav Løn, der blev budt vedkommende andetsteds. Det ærede Medlems gode Hjerte fik Udtryk i den første Bemærkning, men hans Arbejdsgiverstandpunkt i den efterfølgende. Det gode Hjerte mente, at en Arbejder ikke af Forholdene skal tvinges til at arbejde for en lavere Løn end den, han har erhvervet sig, men senere stak Arbejdsgiveren frem og sagde: Han skal tage den alligevel. I det Spørgsmaal er der en diametral Modsætning i Opfattelsen, idet Arbejderne naturligvis maa mene, at Arbejdsløshedskasserne ikke skal bruges til en Nedsættelse af Lønnen. De maa ikke bruges, som det ærede Medlem ogsaa var inde paa, til at forhindre Lønnens Nedsættelse. At de ikke skal bruges til at hæve Lønnen, er jeg enig i, thi det, der da foreligger, er en faglig Strid, en Strid, som Fagorganisationerne maa tage sig af; hvis man vil gennemføre Forhøjelser, er man inde paa en faglig Strid, og den Sag maa afgøres af de Faktorer, der har med